У синє море сонце ясне тоне,
І своє світло, ніби кров, червоне,
По всій країні доокола сіє;
А там зозульку в гаю десь чувати,
А там дзвіночок став селом кувати,
Там в борі вітер листям шелевіє:
Пречиста діво, радуйся, Маріє...

Пречиста діво, радуйся, Маріє!
Он молод жовняр ліг си на мураві,
Личко студене, шати му кроваві, —
Розстрілен нині; бо самий не вміє...
Камраття1 яму темну му вкопали
І на спочинок бідного в ню склали;
Уже не скаже, як дзвінок запіє:
"Пречиста діво, радуйся, Маріє..."

Пречиста діво, радуйся, Маріє!
Під плотом сіла удовиця-мати,
До себе тулить бідне сиротяти
І плаче ревне, серденько їй мліє, —
Ба вже не плаче, вже і не голосить,
Склонила голов — більше не підносить;
Зірниці плачуть, а дзвінок німіє...
Пречиста діво, радуйся, Маріє.

Пречиста діво, радуйся, Маріє!
Там онде блудить сплакана дитина
Без тата, мами, бідна сиротина,
Нічо не їло, душечка му мліє, —
І хоче в хату бідня навернути,
Господар псами тровить єго, чути:
Верескло, впало, кров ся з ніжки ліє...
Пречиста діво, радуйся, Маріє.

Пречиста діво, радуйся, Маріє,
Бо я не можу... Вшак2 я маю душу,
І чути мушу, і дивити мушу,
Що тут на світі, ах, тутки ся діє;
Да як до гробу зложать моє тіло,
Де темно, тісно, студено, зотліло,
Де нич3 не плаче, де усе німіє,-
Пречиста діво, радуйся, Маріє!

[1861]

1 Камраття — товариші.
2 Вшак — адже.
3 Нич — нічого, ніщо.